

natlačeno in neprimerno razvrsteno, čemur je krivo pri-
manjkanje prostora. Tudi je še mnogo reči, katere se
iz istega vzroka ne morejo v muzeji razpostaviti in
tako ostanejo občinstvu nepristopne. Vse to bode v no-
vem muzeji drugače, ker bode dovolj prostora. — Pri
tej priliki ne morem si kaj, da ne bi omenil novčene
zbirke rajncega župnika in slovenskega literata Para-
pata. Koliko se je on bavil na literarnem polji, je v
obče znano, a da je bil i marljiv starinoslovec, tega
morda ne vé vsak. Njegova krasna numizmatična zbirka
obsega okoli 312 denarjev in spomenic vseh papežev
od 16 veka do današnjega dne, veliko denarjev različ-
nih škofov, mnogo novcev oglejskih, tirolskih, beneških,
več denarjev, katere je naredil naš rojak medaljer
Šega, in redko spomenico kranjskih stanov l. 1790 in
še mnogo drugih, med kojimi je izdal samo za papeške
nad 1100 gold., kakor sem izračunal iz njegovega za-
pisnika. To zbirko ima sedaj v posesti rajncega mati
gosp. Parapatova. Ker bi pa ona rada zbirko prodala
in sicer tako, da bi ne šla iz dežele, marveč v njej
ostala, za to opozorujem sl. deželni odbor, kateri ima
tudi čuvati nad tem, da se starine iz domačije ne izva-
žajo, marveč ostanejo v deželi, naj kupi dragoceno zbirko
za deželni muzej, da ostane v deželi in ne gre na tuje.
Gospá Parapatova je voljna prodati vso zbirko za 1100
gold., kolikor jo je cenil gosp. državni poslanec Win-
dischgrätz, da si je še več vredna. Zbirka pa bode
krasila novi muzej.

Javna zahvala.

Kakor leta 1879. o mojem 70. rojstnem godu
tako mi je o priliki, ko mi je naš presvitli Cesar
in Gospod podeliti blagovolil viteški red železne
krone tretje vrste, došlo uni in ta teden ustmeno
in pismeno, od blizu in daleč, od posameznih pri-
jateljev in mnogih društev in občin toliko dokazov
ljubezni in naklonjenosti, da mi ni mogoče kar
hitro, kakor je dostojno in moje srce želi, vsa-
cemu izreči dolžno zahvalo.

Zato sem primoran obrniti se na pot javnosti
in svojim prijateljem, vsem skupaj in vsacemu
posebej, po tej poti objaviti svojo najtoplejšo za-
hvalo za toliko mila mi čestitanja z radostnim
priznanjem, da milostljivo odlikovanje Cesarjevo
sega veliko dalje nego na samo mojo osobo, mar-
več da se po njem počesčen čuti ves narod slo-
venski, s katerim skupno po zgledu Najvišjega
cesarjevega gêsla: „viribus unitis“ z združeno
močjo delujemo Slovenci kot neomahljivo zvesti
Avstrijani in pošteni sinovi matere Slovenije. Zato,
ponavljaje prisrčno zahvalo za tako ljubeznjive če-
stitke vsem svojim prijateljem, ž njimi vred na-
vdušeno kličem: *Slava Njegovemu Veličanstvu*
presvitlemu cesarju Franc Josipu I.! Bog ga z
vso Njegovo presvitlo rodovino mnogaja leta živi
srečnega!

V Ljubljani 17. maja 1881.

Dr. Jan. Bleiweis.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Njegovo ces. in kr. apostolsko Veli-
čanstvo je gospodu ministru predsedniku blagovolilo po-
slati sledeče Najvišje svojeručno pismo:

„Ljubi grof Taaffe! Veselje, katero je Moje
očetovsko srcé v teh dnevih napolnjevalo, občutil
sem v dvojni meri po mogočem vtisu splošnega
srčnega sočutja, s katerim je skupna vélika dru-
žina Moje države narodov ženitev cesarjeviča, lju-
bega sina Mojega, z Menoj slavila. Globoko gi-
njen od navdušene radosti, katera je Mene, ce-
sarjeviča in cesaričinja na Dunaji obsipala, in
preveselo prevzet od brezštevilnih čestitanj, ka-
tera so iz vseh dežel in vseh krogov prebivalstva
došla ustno, pismeno in telegrafično, izrekam s
tem v Svojem in v novoporočenih imenu za vse
te ginljive dokaze ljubezni in zvestobe, za to iz
srca izvirajočo in v srce sezajočo verno udanost,
za sijajne slavnostne naprave, za mnogoštevilne
dobrodelne čine in vseh vrst ustanove, za globo-
kočutna častna darila, za vse in vsako vsem sku-
paj in vsakemu posebej Svojo presrčno zahvalo.
Zaklad ljubezni in zvestobe, ki se je Našima otro-
koma v teh dnevih pokazal in katerega se bodeta
za vso bodočnost ohraniti trudila, je Meni in Moji
hiši srečo oznanujoče znamenje ravno sedaj skle-
njeni zakonski zvezi, za katero Jaz s Svojimi na-
rodi prosim nebeškega blagoslova.

Naročujé Vam, to splošno dati na znanje,
želim, da se Moja cesarska zahvala čuje do naj-
ubožnejše kočé in do skrajnih méj Moje države,
ker se Mi je od vseh strani v najrazličnejših je-
zikih in oblikah javil ljubezni jednaki čut, kakor-
šen se je v krasnem vedenji prebivalstva Dunaj-
skega pokazal na tako nepozabljivo lep način.“

Na Dunaji 12. maja 1881.

Franc Jožef s/r.

V tem prisrčnem cesarjevem pismu se pač bolj
glasi očetova, ko cesarjeva zahvala; tako more govo-
riti le vladar, ki je ves navdan ljubezni do svojih na-
rodov, pa ga ljubijo tudi narodi njegovi. Al ne samo
z besedo je cesar razodeval veselje svoje o poroki ce-
sarjeviča Rudolfa, ampak tudi z blagim dejanjem kazal
je to. Tako je iz lastne svoje blagajnice ustanovil 22
štípendij po 300 gold. v zlatu za dijake na vseučil-
liščih, na tehniških šolah, na višji dunajski kmetijski
šoli in na akademiji za umetnosti, — poleg teh 22 ští-
pendij tudi 10 za zavode, v katerih se izrejajo hčere
oficirjev.

Rusko. Iz Petrograda. — Cesarski ukaz namesto
grofa Loris Melikova imenuje grofa Ignatieva za mi-
nistra notranjih oprav.

Telegram „Novicam“.

Dunaj 18. maja.

Nadejati se je, da je jutri ves državni proračun
rešen. Slovenski poslanci radostni čestitamo narodnim vo-
lincem, da so zmagali pri volitvah v zbornico kupčijsko
in obrtnijsko. Živili!

Listnica vredništva. Gosp. A. Sk. na D: Prav tako!
Radi pomagamo.